

Prof. dr hab. Krzysztof Wach

Kraków, 4 maja 2022

Profesor nauk społecznych

Doktor habilitowany nauk ekonomicznych w dyscyplinie ekonomia

Doktor nauk ekonomicznych w dyscyplinie nauki o zarządzaniu

Główna specjalizacja naukowa: przedsiębiorczość, biznes międzynarodowy

Uniwersytet Ekonomiczny w Krakowie

Kolegium Ekonomii, Finansów i Prawa

Katedra Handlu Zagranicznego

ul. Rakowicka 27

31-510 Kraków

Opinia nt. dorobku Pana dr. Roberta Majkuta w związku z ubieganiem się o uzyskanie stopnia naukowego doktora habilitowanego nauk społecznych w dyscyplinie nauki o zarządzaniu i jakości przygotowana na zlecenie Komisji Uniwersytetu Łódzkiego do spraw stopni naukowych w dyscyplinie nauki o zarządzaniu i jakości

Uwagi wstępne

Pan dr Robert Majkut (ur. 1971) ukończył studia magisterskie w Instytucie Socjologii Uniwersytetu Wrocławskiego, a stopień doktora nauk humanistycznych w dyscyplinie socjologia uzyskał w dniu 30 listopada 2001 roku nadany decyzją Wydziału Nauk Społecznych Uniwersytetu Wrocławskiego, a zatem **spełniona jest pierwsza przesłanka formalna** warunkująca nadanie stopnia doktora habilitowanego. Ten sam podmiot uchwałą z dnia 7 maja 2020 roku odmówił Panu dr. R. Majkutowi nadania stopnia doktora habilitowanego nauk społecznych w dyscyplinie nauki socjologiczne. Wniosek Habilitanta o przeprowadzenie obecnego postępowania habilitacyjnego datowany jest na 1 października 2021 roku. Komisja Uniwersytetu Łódzkiego do spraw stopni naukowych w dyscyplinie nauki o zarządzaniu i jakości w dniu 28 lutego 2022 roku (po uprzedniej procedurze składającej się z kilku etapów) powołała siedmiosobową komisję habilitacyjną w postępowaniu o nadanie stopnia habilitowanego dr. Robertowi Majkutowi w dziedzinie nauk społecznych w dyscyplinie nauki o zarządzaniu i jakości. Zatem dorobek podlegający ocenie obejmuje *de facto* lata 2002-2021 (okres 19 lat).

Do oceny dorobku zastosowanie mają przepisy art. 219, ust. 1., pkt. 2 ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. z 2018 r. poz. 1668 z późn. zm.)¹ zgodnie z zapisem art. 221, ust. 8 „Recenzenci (...) oceniają, czy osiągnięcia naukowe osoby ubiegającej się o stopień doktora habilitowanego odpowiadają wymaganiom określonym w art. 219 ust. 1 pkt 2, i przygotowują recenzje”. Niewiążące prawnie interpretacje i wyjaśnienia dotyczące postępowań o nadanie stopnia doktora habilitowanego zostały zawarte w poradniku przygotowanym przez Radę Doskonałości Naukowej (najnowsza aktualizacja z maja 2021 roku)². Oprócz Ustawy zastosowanie ma także Uchwała nr 660 Senatu Uniwersytetu Łódzkiego z dnia 27 stycznia 2020 r. w sprawie wprowadzenia regulaminu określającego szczegółowy tryb postępowania w sprawie nadania stopnia doktora i doktora habilitowanego w Uniwersytecie Łódzkim (z późn. zm.).

Podstawą formalną sporządzenia przeze mnie recenzji jest przywoływane powyżej postanowienie Komisji UŁ ds. stopni naukowych w dyscyplinie nauki o zarządzaniu i jakości z dnia 28 lutego 2022 roku oraz pismo Przewodniczącego Komisji pana dr hab. Tomasza Czapli, prof. UŁ z dnia 8 marca 2022 r. informujące mnie o tym i wyznaczające okres 8 tygodni na sporządzenie przedmiotowej recenzji.

Sylwetka Habilitanta

Droga edukacyjna oraz ścieżki kariery Pana dr. Roberta Majkuta są bardzo różnorodne, jego główna specjalizacja naukowa związana z tytułem zawodowym magistra (Instytut Socjologii Uniwersytetu Wrocławskiego) oraz stopniem doktora nauk humanistycznych w dyscyplinie socjologia (Wydział Nauk Społecznych Uniwersytetu Wrocławskiego) to według OPI socjologia ekonomiczna oraz socjologia miasta i wsi. A sam Habilitant w swoim referacie podkreśla, że jego doktorat łączył „metodę i teorię socjologiczną, głównie socjologii

¹ Ust. 1, pkt. 2) posiada w dorobku osiągnięcia naukowe albo artystyczne, stanowiące znaczny wkład w rozwój określonej dyscypliny, w tym co najmniej:

a) 1 monografię naukową wydaną przez wydawnictwo, które w roku opublikowania monografii w ostatecznej formie było ujęte w wykazie sporządzonym zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 267 ust. 2 pkt 2 lit. a, lub

b) 1 cykl powiązanych tematycznie artykułów naukowych opublikowanych w czasopiśmie naukowych lub w recenzowanych materiałach z konferencji międzynarodowych, które w roku opublikowania artykułu w ostatecznej formie były ujęte w wykazie sporządzonym zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 267 ust. 2 pkt 2 lit. b, lub

c) 1 zrealizowane oryginalne osiągnięcie projektowe, konstrukcyjne, technologiczne lub artystyczne.

Ust. 1, pkt. 3) wykazuje się istotną aktywnością naukową albo artystyczną realizowaną w więcej niż jednej uczelni, instytucji naukowej lub instytucji kultury, w szczególności zagranicznej.

² https://www.rdn.gov.pl/dl/210/attachment/fe661d/Poradnik_habilitacja.pdf (dostęp: 4 maja 2022).

gospodarczej, z makroekonomią, mikroekonomią oraz naukami pokrewnymi (psychologią społeczną i demografią”.

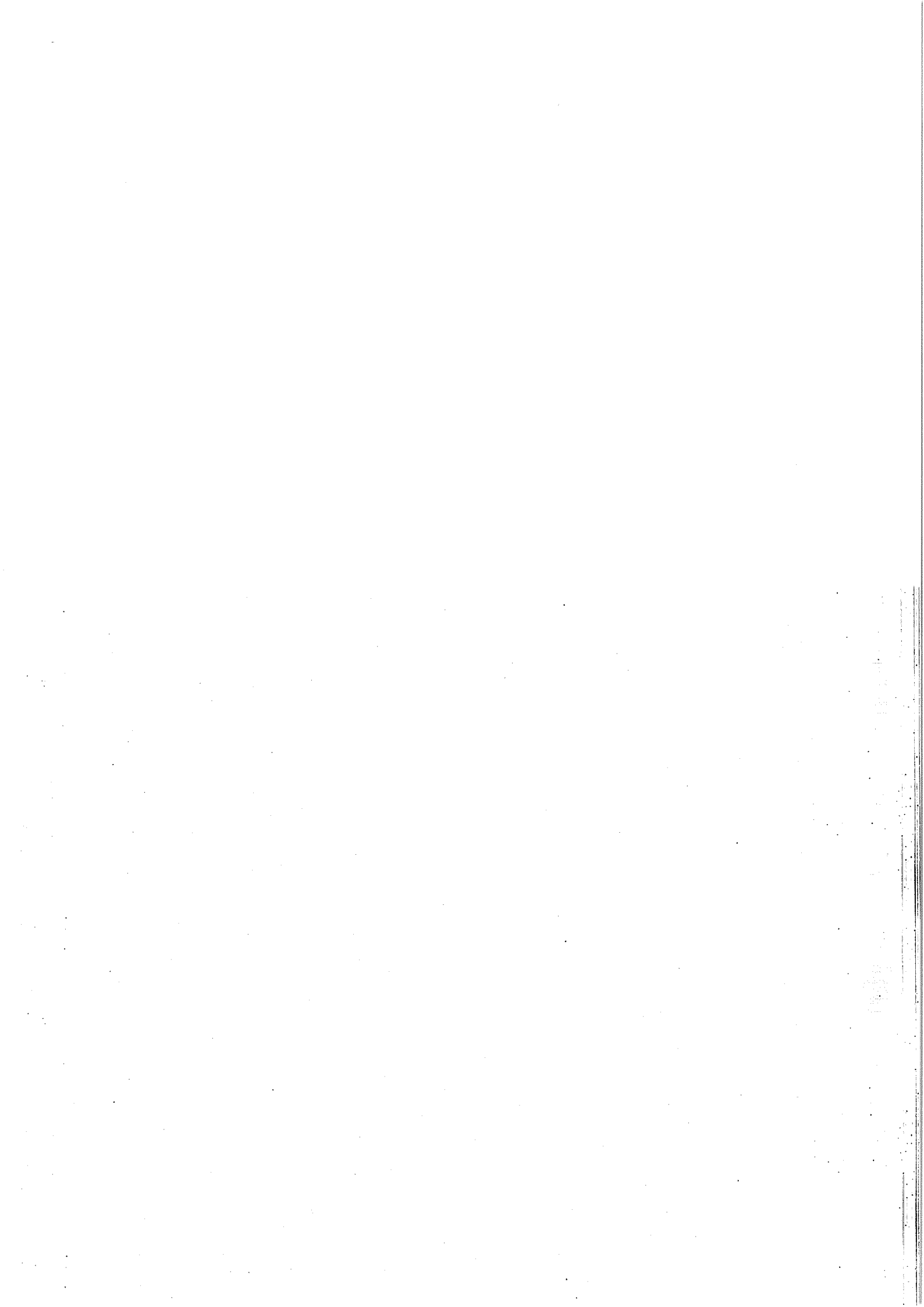
W latach 2002-2008 Habilitant był zatrudniony na stanowisku adiunkta w Zakładzie Socjologii Miasta i Wsi Instytutu Socjologii Uniwersytetu Wrocławskiego, natomiast od 2008 r. pracuje w Wyższej Szkole Bankowej we Wrocławiu, w której do 2021 roku pełnił funkcję prodziekana do spraw studenckich. W ramach tzw. drugiego etatu Habilitant był także zatrudniony w Wyższej Szkole Humanistycznej w Lesznie. Tym samym **spełniony został drugi warunek** formalny nadania stopnia doktora habilitowanego, jakim jest wykazywanie się istotną aktywnością naukową albo artystyczną realizowaną w więcej niż jednej uczelni, instytucji naukowej lub instytucji kultury, w szczególności zagranicznej. Na tym etapie nie będę dokonywał szczegółowej analizy, czy aktywność ta była istotna (istotna aktywność naukowa), czy nie.

Ocena głównego osiągnięcia naukowego stanowiącego znaczny wkład w rozwój dyscypliny nauki o zarządzaniu i jakości

W pkt. 4 swojego autoreferatu Habilitant stwierdza, że do oceny zgodnie z art. 219 ust. 1 pkt 2 zgłasza jako swoje główne osiągnięcie naukowe monografię:

Majkut, R. (2021). *Przedsiębiorca wobec współczesnych uwarunkowań i czynników przedsiębiorczości*. Warszawa: CeDeWu (ISBN 978-83-8102474-7, obj. 382 s.)

Celem monografii „jest udzielenie odpowiedzi na pytanie badawcze: jakie współczesne uwarunkowania i czynniki wpływają na przedsiębiorców i przedsiębiorczość oraz jakie dają one możliwości przedsiębiorcom, by mogli skuteczniej zarządzać swoimi podmiotami gospodarczymi w obecnych warunkach” (s. 10) i już w samym swoim brzmieniu jest on rozmyty, przegadany, i niewystarczająco ostry. W mojej opinii nie należy mylić pytań badawczych z celami badawczymi. Cele przyjmuje się zgodnie z obowiązującymi zasadami (np. poznawcze, metodologiczne, utylitarne) oraz zgodnie z ogólną metodologią nauk. Zarówno w sformułowanym celu, jak i w poszczególnych częściach książki Habilitant nie rozróżnia odmiennego znaczenia takich pojęć jak: warunki/uwarunkowania, czynniki/faktory, determinanty, a nie są to terminy synonimiczne i literatura przedmiotu poświęca sporo miejsca delimitacji tych pojęć. Wreszcie należałoby oczekiwać, że użyte sformułowanie „współczesne uwarunkowania i czynniki” odróżni tę monografię od innych i pominięte klasyczne uwarunkowania, a skupi się li tylko na uwarunkowaniach współczesnych np. tych związanych z transformacją cyfrową, przemysłem 4.0, czy pandemią. Lektura całości opracowania ujawnia

jednak, że książka omawia tradycyjne – klasyczne uwarunkowania, którym poświęcono już wiele uwagi w licznych empirycznych badaniach naukowych tak na świecie, jak i w samej Polsce. Trudno w książce doszukać się zatem nowości, czy oryginalności badawczej. Zastanawiający jest także wybór oraz typizacja owych uwarunkowań przedsiębiorczości: uwarunkowania ekonomiczne (rozdział 2), uwarunkowania psychologiczne, kulturowe oraz społeczne (rozdział 3), uwarunkowania związane z przemianami społeczno-gospodarczymi (rozdział 4), innowacyjność (rozdział 5), współczesne uwarunkowania w sektorze MŚP (rozdział 6), współczesne uwarunkowania instytucjonalne (rozdział 7). Co więcej nawet taka ułomna typologizacja uwarunkowań nie ma odzwierciedlenia we własnych badaniach empirycznych zawartych w rozdziale 8.

Rozdział 1. (*Definicje i typologie przedsiębiorczości*) wbrew nazwie nie zawiera tylko definicji i typologii przedsiębiorczości, ale także motywy przedsiębiorcze oraz „interdyscyplinarny system czynników rozwoju przedsiębiorczości”, czyli jak można by przypuszczać klasyfikację lub typologizację uwarunkowań i czynników przedsiębiorczości. Warto zadać też pytanie gdzie w tym rozdziale lub w książce wyeksponowani są przedsiębiorcy, którzy stanowią główną oś tytułu całości opracowania. Postępowanie habilitacyjne procedowane jest w naukach o zarządzaniu i jakości, ale niestety zupełnie tego nie widać w książce. Rozdział pierwszy powinien być przeglądem szkół przedsiębiorczości rozwijanych w zarządzaniu (np. szkoła wielkiej osoby, szkoła cech psychologicznych, szkoła klasyczna, szkoła zasobowa, szkoła przywództwa, szkoła intraprzsiębiorczości). Ujęć, podejść i koncepcji teoretycznych dotyczących przedsiębiorczości a rozwijanych w naukach o zarządzaniu jest wiele i są różnie ujmowane, przytoczona powyżej koncepcja sześciu szkół przedsiębiorczości B. Cunninghama i J. Lischerona (1991) to oczywiście tylko jedna z takich klasyfikacji. Zupełnie pominięto orientację przedsiębiorczą jako kwintesencję definiowania przedsiębiorczości, a powszechnie przyjmuje się, że atrybuty przedsiębiorczości wyrażają się co najmniej w trzech wymiarach orientacji przedsiębiorczej.

Rozdział 2. (*Uwarunkowania i czynniki ekonomiczne przedsiębiorczości analizowane w istniejących opracowaniach*) omawia raczej przedsiębiorczość w teorii ekonomii, niż czynniki ekonomiczne *sensu stricto* czy nawet *sensu largo*. Ostatni podrozdział „Przedsiębiorczość a wzrost gospodarczy” w swoim obecnym kształcie wyrządza więcej krzywdy niż dobrego. Lepiej nie omawiać danego zagadnienia, niż go tylko zasygnalizować i ujawnić brak znajomości tematu. Oczywiście ujęcie ekonomiczne przedsiębiorczości (w teorii ekonomii) wykracza poza nauki o zarządzaniu, w których napisano książkę. Zupełnie niezrozumiałe jest w tym miejscu przytaczanie przez Autora podstawowych statystyk

dotyczących sektora MMŚP, bo w końcu rozdział jest o fenomenie przedsiębiorczości, a to zupełnie coś innego niż mikro-, małe i średnie przedsiębiorstwa.

Rozdział 3. (*Psychologiczne, kulturowe oraz społeczne warunkowania i czynniki przedsiębiorczości w literaturze przedmiotu*) jest ponownie jedynie zasygnalizowaniem ogromnego pola badawczego w zarządzaniu – a w zasadzie trzech domen badawczych. W rozdziale tym nawet nie wzmiankowano najważniejszych ram teoretycznych rozwijanych w tych obszarach. Badania psychologiczne są jednymi z najliczniejszych w teorii przedsiębiorczości, zwłaszcza jeśli chodzi o początkowe badania sprzed 3-4 dekad. Podobnie badania łączące kulturę z przedsiębiorczością swoimi korzeniami sięgają koncepcji Webera i są nadal rozwijane przez badaczy na całym świecie (w Polsce liczne publikacje prof. B. Glinki). Niestety rozdział trzeci nie można nazwać współczesną syntezą wiedzy naukowej w tej tematyce.

Rozdział 4. (*Uwarunkowania i czynniki przedsiębiorczości stanowiące współczesny wyraz przemian społeczno-gospodarczych*) jest konglomeratem, a nawet zlepkiem różnych tematów, które nawet nie łączą się ze sobą na tym samym poziomie analitycznym (np. lean management, globalizacja, rynek pracy, kluczowe wskaźniki efektywności itp., itd.), a czytelnik ma wrażenie, że w rozdziale tym połączono wszystko co było wcześniej roboczo przygotowane i gdzieś się „musiało” znaleźć.

Rozdział 5. (*Innowacyjność jako współczesny czynnik przedsiębiorczości*) jest swoistego rodzaju podręcznikowym kompendium wiedzy z zakresu teorii innowacji i zarządzania innowacjami. Trudno doszukiwać się tutaj nowych wątków, czy autorskiej systematyzacji wiedzy naukowej w tym zakresie.

Rozdział 6. (*Współczesne uwarunkowania przedsiębiorczości sektorze MMŚP jako wyraz procesu zarządzania, ze szczególnym uwzględnieniem zarządzania innowacjami*) omawia najpierw specyfikę zarządzania małymi i średnimi przedsiębiorstwami (ujęcie czysto podręcznikowe), aby następnie ponownie przejść do tematyki innowacyjności, co wprowadza pewne nieuporządkowanie treści. Ostatnia część rozdziału omawia różne badania na temat innowacyjności sektora MŚP w Polsce. Trudno doszukać się w tym rozdziale jakiegoś zamysłu badawczego, nie widać także jak rozdział ten wpisuje się w całość opracowania.

Rozdział 7. (*Współczesne instytucjonalne uwarunkowania i czynniki przedsiębiorczości*) nie zawiera ani teorii, ani badań empirycznych określonych w swoim tytule. Jest to natomiast opis instytucji otoczenia biznesu występujących w Polsce, zwłaszcza tzw. ośrodków innowacji. Rozdział ten opisuje także system udzielania pomocy w ramach funduszy strukturalnych Unii Europejskiej w Polsce. Rozdział ma zatem charakter raportowy.

Rozdział 8. (*Współczesne uwarunkowania i czynniki przedsiębiorczości w opinii przedsiębiorców i menedżerów*) jest swoistego rodzaju raportem z badań sondażowych przeprowadzonych na próbie $n = 56$ respondentów przy pomocy CAWI. Rozdział prezentuje jedynie procentowe odpowiedzi respondentów, którymi byli przedsiębiorcy i menedżerowie. Brak jest tutaj jakiegokolwiek statystycznej weryfikacji hipotez badawczych. Próba jest źle dobrana i nie jest reprezentatywna, a na jej podstawie nie da się wnioskować i wyciągać ogólnych wniosków. W ocenie każdej pracy kwalifikacyjnej, w tym zwłaszcza dorobku w postępowaniu habilitacyjnym, najważniejsze wydają się być kwestie metodologiczne (odnoszące się do ogólnej metodologii nauk) oraz metodyczne (odnoszące się do przyjętej metodyki badawczej). To one świadczą o warsztacie badawczym każdego habilitanta. To właśnie kwestie metodologiczne i metodyczne determinują, czy dana praca może być uznana za pracę naukową, oraz ukazują wartość każdej pracy, stąd ocena tych kwestii w każdej recenzji powinna być pogłębiona. Niestety ze smutkiem muszę konstatować, że kwestie metodologiczne praktycznie nie są widoczne w ocenianej monografii, a jak są to zawierają uchybienia. Proces badawczy nie został przemyślany, ani odpowiednio opisany w głównym osiągnięciu habilitacyjnym.

Lektura osiągnięcia habilitacyjnego jednoznacznie ujawnia, że **nie jest spełniona najważniejsza – trzecia z przesłanek** warunkujących nadanie stopnia doktora habilitowanego, która wskazuje na konieczność posiadania w dorobku osiągnięć naukowych stanowiących istotny wkład w rozwój określonej dyscypliny, w której dana osoba zamierza uzyskać ten stopień. W wypadku głównego osiągnięcia Habilitanta trudno jest mówić nie tylko o istotnym, czy znaczącym wkładzie w rozwój nauk o zarządzaniu i jakości, ale także o jakimkolwiek wkładzie do nauki. Opracowanie zostało źle zaplanowane, proces badawczy nie został przemyślany, badania są źle przeprowadzone, brak założeń metodologicznych, opracowanie zawiera wiele błędów merytorycznych (zdania są zbudowane doniosłym językiem, ale nic nie wnoszą, a wręcz są w opozycji do literatury przedmiotu). Negatywna ocena jest niestety tutaj jednoznaczna i nie wywołuje ani cienia wątpliwości co do słabej jakości naukowej recenzowanego opracowania.

Ocena pozostałych osiągnięć naukowych po uzyskaniu stopnia doktora

Habilitant w swoim pozostałym znaczącym dorobku wymienia (Załącznik: Wykaz osiągnięć naukowych albo artystycznych stanowiących znaczny wkład w rozwój określonej dyscypliny):

- 2 monografie (w tym jedna współautorska),
- 14 artykułów naukowych opublikowanych w różnych czasopismach (w tym w czasopismach nieindeksowanych),
- 9 rozdziałów w pracach zbiorowych.

Habilitant publikuje głównie w zeszytach naukowych lokalnych uczelni („Prace Naukowe WSB w Gdańsku”, „Zeszyty Naukowe WSB we Wrocławiu”, „Zeszyty Naukowe Górniczego Uniwersytetu w Dniepropietrowsku” – nieindeksowane z 0 pkt.). Wyżej wymienionych publikacji nie sposób ocenić pozytywnie pod względem jakościowym, już tak słabe miejsca ich publikacji nie mogą potwierdzić ich istotnego znaczenia naukowego. Większość z nich ma charakter popularno-naukowy (np. publikacja we włoskim czasopiśmie popularnonaukowym „Economia e Diritto”, zresztą nota bene artykuł ten nie powinien wliczać się do dorobku naukowego, gdyż nie jest opublikowany w czasopiśmie naukowym). Publikacje te nie doczekały się także cytowań i powołań w istniejącej literaturze, stąd nie można mówić ani o znaczącym wkładzie, ani o istotnym wkładzie w rozwój dyscypliny nauki o zarządzaniu i jakości. Należy także nadmienić, że całociowy dorobek Habilitanta jest nie tylko słaby pod względem jakościowym, ale także pozostawia wiele do życzenia pod względem oceny ilościowej.

W dorobku Habilitanta można zanotować jedynie 4 publikacje w uznanych czasopismach. Z ogólnopolskich czasopism warto odnotować jedną publikację w „Przegląd Organizacji” (40 pkt., wydawca: TNOiK), jedną w „Przedsiębiorczość – Edukacja” (20 pkt., wydawca: UP w Krakowie), jedną w „Central European Review of Economics & Finance” (40 pkt., wydawca: UTP w Radomiu). Jedna publikacja ukazała się w czasopiśmie „Management” indeksowanym w ESCI (70 pkt., wydawca: Uniwersytet Zielonogórski).

Niestety w dorobku naukowym Habilitanta brak jest kierowania grantami badawczymi wyłonionymi w ramach konkursów ogólnopolskich lub międzynarodowych (np. Narodowe Centrum Nauki). Habilitant brał natomiast udział w badaniach stosowanych – utylitanych związanych z rozwojem regionalnych i społecznym, czyli finansowanych z Europejskiego Funduszu Społecznego EFS oraz Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego EFRR (m.in. RPO Woj. Dolnośląskiego 2014-2020). Niestety nie są to projekty badawcze w rozumieniu Ustawy oraz Poradnika RDN.

Ocena pozostałego dorobku dydaktycznego, organizacyjnego, popularyzatorskiego oraz współpracy międzynarodowej

Habilitant deklaruje relatywnie długie i duże doświadczenie dydaktyczne (1996-2022). Wykładał na kilku uczelniach, w tym: Uniwersytet Wrocławski, Wyższa Szkoła Bankowa we Wrocławiu, Wyższa Szkoła Humanistyczna w Lesznie. Zajęcia prowadzone są na studiach licencjackich, magisterskich oraz podyplomowych typu MBA. Zastanawiający jest bardzo szeroki katalog wykładanych przedmiotów, który według autoreferatu obejmuje:

- Przedsiębiorczość,
- Zarządzanie organizacjami gospodarczymi,
- Społeczna odpowiedzialność biznesu,
- Socjologia, Socjologia ekonomiczna, Socjologia organizacji i zarządzania,
- Komunikacja społeczna, Podstawy komunikacji społecznej,
- Komunikacja interpersonalna,
- Ekonomia, Mikroekonomia, Makroekonomia,
- Demografia,
- Marketing, Badania marketingowe.

Pewne wątpliwości budzić może taka rozpiętość nauczanych przedmiotów od socjologii, przez ekonomię, aż po zarządzanie, czyli przedmioty realizowane są aż w trzech różnych dyscyplinach naukowych (nauki socjologiczne, nauki o zarządzaniu i jakości, ekonomia i finanse). Habilitant jest współautorem rozdziałów 1-13 dotyczących mikro- oraz makroekonomii w podręczniku „Ekonomia. Finanse. Nauki o przedsiębiorstwach: Zagadnienia podstawowe” (WSB we Wrocławiu, Wrocław 2012), choć można mieć uzasadnione wątpliwości co do jakości merytoryczno-dydaktycznej tego opracowania.

Habilitant wypromował ponad 150 licencjatów oraz 100 magistrów, co jest bardzo dużą liczbą (średniorocznie w okresie 2002-2021 promował ponad 13 dyplomantów). Zdecydowanie *in plus* należy także uwzględnić fakt pełnienia przez Habilitanta funkcji promotora pomocniczego (promotor główny: dr hab. inż. Tadeusz Gospodarek, prof. WSB) w przewodzie doktorskim p. Sławomira Pizonia pt. „Wpływ zmian wskaźników makroekonomicznych na finansowe wskaźniki mikroekonomiczne w warunkach silnych zmienności otoczenia” w dyscyplinie ekonomia, według autoreferatu obronionej w dniu 20.02.2018 r., a według bazy OPI stopień doktora nadano dnia 10.09.2017 r. przez Wydział Finansów i Zarządzania Wyższej Szkoły Bankowej we Wrocławiu.

Pozytywnie należy także ocenić działalność organizacyjną Habilitanta. W latach 2008-2021 (czyli przez aż 13 lat) pełnił funkcję prodziekana do spraw studenckich na Wydziale Finansów i Zarządzania w Wyższej Szkole Bankowej we Wrocławiu. Portfolio dorobku organizacyjnego jest dość pokaźne, w tym m.in. uruchomienie nowych kierunków studiów

(logistyka inżynierska, filologia angielska), restrukturyzacja oferty dydaktycznej i jej dostosowania do wymagań rynku pracy przez upracticznienie nauczania, wprowadzenie nowych form zarządzania edukacją i mierzenia efektów kształcenia. Habilitant był także członkiem Wydziałowej Komisji ds. Zapewnienia Jakości Kształcenia, co jest czasochłonne. Habilitant udziela się w towarzystwach naukowych – Polskie Towarzystwo Socjologiczne Oddział we Wrocławiu (skarbnik), Polskie Towarzystwo Badaczy Rynku i Opinii. Był także członkiem komitetów organizacyjnych konferencji naukowych, wzięł aktywny udział w 7 konferencjach. Pozytywnie wypada także współpraca z szeroko rozumianym otoczeniem społeczno-gospodarczym, bowiem Habilitant współpracował m.in. z Zachodnią Izbą Gospodarczą „Pracodawcy i Przedsiębiorcy”, Dolnośląską Lożą Business Center Club, czy Konsulatem Austrii we Wrocławiu.

Współpraca międzynarodowa wypada zdecydowanie słabiej, co prawda jest, ale nie widać jej efektów, ani publikacji współautorskich w zespołach międzynarodowych, brak dłuższych zagranicznych staży badawczych, czy nawet wyjazdów dydaktycznych Erasmus+. W zasadzie widoczna jest tylko współpraca z Uniwersytetem Górniczym w Dniepropietrowsku na Ukrainie (dwie publikacje w ich zeszytach naukowych nieindeksowanych w Polsce, w tym jedna w języku polskim, a druga w języku angielskim). W dniach 13-17 lutego 2012 r. Habilitant uczestniczył w Forum Edukacyjnym organizowanym przez Franklin University w USA.

Ocena wskaźników bibliometrycznych i naukometrycznych

Habilitant opublikował łącznie 26 opracowań w okresie po uzyskaniu stopnia doktora nauk, czyli w latach 2002-2022 (okres 19 lat), co daje średnio 1,4 publikację rocznie (wg załącznika: Wykaz osiągnięć naukowych). Jest to bardzo niski wskaźnik jeśli chodzi o wartości absolutne, a jeszcze niższy uwzględniając wartości relatywne (w porównaniu do innych habilitantów w dyscyplinie, którzy obecnie składają swoje wnioski).

Według Habilitanta (s. 4-5 załącznika: Wykaz osiągnięć ...) Jego dorobek za lata 2002-2022 według oceny parametrycznej został skwantyfikowany na 216 punktów (w tym 100 punktów za książkę habilitacyjną), co daje nam około 11 punktów średniorocznie.

Profil bibliometryczny Pana dr. R. Majkuta w ogólnodostępnej bazie GoogleScholar nie jest publicznie dostępny i nie można go zweryfikować. Według nakładki Publish & Perish (pracującej na bazie GoogleScholar) w bazie tej znajdują się 17 publikacje Habilitanta, z łączną liczbą cytowań w sieci Internet wynoszącą 32, a indeks H wynosi 3 (stan na 4 maja 2022 r.).

Wskaźniki lekko się poprawiły w stosunku do tych zaprezentowanych w dokumentacji habilitacyjnej przez Habilitanta.

Rekordy w bardzo miarodajnej bazie BazEkon ujawniają 2 publikacje Habilitanta o łącznej liczbie cytowań 8 oraz indeksie H wynoszącym 2 (stan na 4 maja 2022 r.). Prestiżowa baza Scopus nie wykazuje żadnej publikacji Habilitanta (stan na 4 maja 2022 r.). Z kolei uznana i prestiżowa baza Web of Science (Clarivate) zawiera 1 publikację Habilitanta w polskim czasopiśmie wydawanym przez Uniwersytet Zielonogórski i indeksowanym w ESCI przy braku jakichkolwiek cytowań, a tym samym indeksie H wynoszącym 0 (stan na 4 maja 2022 r.).

Mam pełną świadomość, że wskaźniki bibliometryczne i naukometryczne same w sobie nie mogą być podstawą oceny w postępowaniu o uzyskanie stopnia naukowego, ale świadczą o rozpoznawalności bądź jego braku. W tym wypadku Habilitant nie jest znany w środowisku, Jego publikacje nie są cytowane, stąd nie można mówić ani o znacznym, ani o istotnym wkładzie w rozwój dyscypliny nauki o zarządzaniu i jakości.

Konkluzja końcowa

Po szczegółowym zapoznaniu się z dokumentacją wniosku habilitacyjnego Pana dr. Roberta Majkuta, z żalem stwierdzam, że aktywność naukowa oraz osiągnięcia naukowe zatytułowane „Przedsiębiorczość wobec współczesnych uwarunkowań i czynników przedsiębiorczości” (ale także całość dorobku) **nie stanowią istotnego wkładu** w rozwój dyscypliny nauki o zarządzaniu i jakości w świetle przesłanek unormowanych w art. 219 ust. 1, pkt 2-3 ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce, i w związku z tym wyrażam **negatywną** opinię w sprawie nadania dr. Robertowi Majkutowi stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie nauk społecznych w dyscyplinie nauki o zarządzaniu i jakości. Wnoszę zatem do Komisji Habilitacyjnej, a za jej pośrednictwem do Komisji Uniwersytetu Łódzkiego do spraw stopni naukowych w dyscyplinie nauki o zarządzaniu i jakości wniosek z negatywną opinią o nie spełnieniu kryteriów uzyskania stopnia doktora habilitowanego.

Krzysztof Wadzy
Kwadek

Sporządzono w Krakowie dnia 4 maja 2022 roku